

[Bomholt.]

På den danske arbejderbevægelses vegne vil jeg så indtrængende som muligt sige til det øvrige Skandinavien:

Lad os bevare sammenholdet om en politik, der overalt i Norden vil blive mødt med den største tillid. Lad os med styrke fastholde denne politik, der nøje svarer til vor beliggenhed, vore historiske forudsætninger og vor hele indstilling. At virkelig gøre tanken om det skandinaviske forsvarsforbund er den største indsats, der kan ydes i skandinavisk politik i dag, og hvis ikke den lykkes i dag, hvor så få nuancer adskiller os, vil efterverdenen rimeligvis dømme os strengt. Jeg siger igen: vi vil ikke opgive troen på, at en fred er mulig. Vi vil fortsætte vort arbejde i fredens tjeneste på en sådan måde, at det skaber respekt om vore nationer. Vor hele stræben er samlet i dette: Fred og frihed.

Som repræsentant for den danske arbejderbevægelse og dansk demokrati vil jeg sige til de store nationer, der i dag beskæftiger sig med vor skæbne:

Et skandinavisk forsvarsforbund, som de nordiske folk selv ønsker det, er den af alle løsninger, der kan skabe den stærkeste tilslutning hos den altovervejende del af vore befolkninger og sikre det mest intense forsvar for vore demokratier. Som stemningen er blandt de skandinaviske folk, er det en realistisk løsning, thi den er led i en organisk udvikling og vil i det lange løb give den største goodwill og den mest effektive solidaritet med andre demokratier.

Edvard Sørensen: Idet jeg takker for den redegørelse, udenrigsministeren har fremsat her i tinget, vil jeg gerne have lov til på mit partis vegne at fremsætte nogle betragtninger.

Da vi så Tysklands sammenbrud i 1945, håbede vi alle, at nu ville der komme fred i verden. Som udviklingen har været gennem årene, er der stadigvæk og med god grund ængstelse og utryghed blandt befolkningerne verden over, og derfor er det naturligt, at man fra alle sider, ligesom vi indenfor mit parti, har fundet det naturligt meget indgående at drøfte, hvilke mål Danmark skal tilstræbe i sin udenrigspolitik under de foreliggende forhold. Det står klart for os, at den gamle neutralitetspolitik ikke lader sig opretholde, og det, der derfor efter vor opfattelse må være målet for Danmarks udenrigspolitik, er at virke for fred i verden og for, at vi, hvis ulykken skulle ramme os, har mulighed for at

komme igennem som en selvstændig nation og som et frit folk.

Ved den udenrigspolitiske debat i fjor sommer blev det her i folketinget fastslået, at vi ideologisk, folkeligt og kulturelt stillede os side om side med de demokratiske lande; også i det humanitære hjælpearbejde og den økonomiske genrejsning i Europa er Danmark med, og vi vil både for vor egen skyld og af hensyn til vor tilslutning til demokratiet fortsat af al vor magt være med i dette arbejde.

Om alt dette har der været enighed i de fleste partier her i folketinget, men for venstre har det ikke været tilstrækkeligt betryggende for Danmark. Vi mener også og måske ikke mindst, når vi tænker på de erfaringer, der er gjort i sidste verdenskrig, at vi må have et mere vidtgående samarbejde med de demokratiske lande.

Fra venstres side har vi i det sidste års tid adskillige gange gjort regeringen opmærksom på, at vi måtte betydeligt videre i samarbejdet med andre demokratiske lande, end vi var ved erklæringen fra den udenrigspolitiske debat i fjor sommer, også ved at være med i det økonomiske genrejsningsarbejde. Vi har ikke lagt skjul på, at vi ønsker, det skal stå klart for alle, at Danmark slutter sig til den demokratiske verden, og vi ønsker, at regeringen fører en politik, der tager sigte på dette mål. Jeg kan forøvrigt her henvise til de forhandlinger, vi har ført med regeringen i samarbejde og forståelse med det konservative folkeparti og Danmarks retsforbund, og også henvise til de taler, der er holdt, de artikler, der er skrevet om dette emne af mine partifæller. Der har i disse ikke været tvivl om, at vi ønskede et nært samvirke med de øvrige demokratiske lande, der kunne modvirke eller forhindre en eventuel krig; det har stået klart, at vi fra venstres side var rede til at undersøge mulighederne for en sådan alliance, og at vi var klar til at tage det ansvar, som fulgte deraf. For os står det sådan, at Danmarks ulykkeligste stilling ville være at ligge hen som et militært tomrum, og at ingen havde tillid til Danmark. Den situation ønsker venstre ikke, at Danmark skal komme ud i. I de forhandlinger, der videre har været ført, har man jo ganske naturligt også drøftet, om det skulle være større eller mindre sammenlutninger, vi skulle søge at tilslutte os, og derunder kom ganske naturligt spørgsmålet frem om de nordiske forhandlinger. Det er naturligt for de tre lande at føre disse forhandlinger. Vi har så nær tilknyt-